

[Weikop.]

gå til overbevillingsnævnet. Man har en fornemmelse af, begrundet eller ubegrundet, at overbevillingsnævnet tillægges langt større betydning end motiveret i de faktiske forhold. Det er et spørgsmål, om det ikke også bare er noget, man sådan er groet fast i gennem årene, og som vi nu skulle se at rette på.

Der er to bestemmelser, som tilsyneladende er, jeg var lige ved at sige i åbenbar modstrid med hinanden, men jeg skal nøjes med at sige i modstrid med hinanden. Den ene er begrænsningen af beværtningernes antal, og den anden er den, at kommunalbestyrelserne kan tillade beværtningerne at holde åbent praktisk talt døgn rundt, hvis de, altså kommunalbestyrelserne, vil. Den højtærede handelsminister mener, at man bør underbygge den stedfundne udvikling med hensyn til begrænsning af antallet af beværtninger. Jeg mener noget andet. Jeg mener, at udviklingen og den hårde beskatning, som jeg nævnte før, tydeligt har vist, at man strengt taget ikke behøver nogen antalsbegrænsning — det var det ærede medlem hr. Vagn Bro også inde på. Under alle omstændigheder må det være forkert at begrænse antallet på en måde, der vil kunne føre til, at en beværterbevilling bliver lige så værdifuld som en produktionstilladelse eller en indførselstilladelse var i sin tid. Jeg forstod godt, at det ærede medlem hr. Axel Ivan Pedersen ville have, der skulle være så få, for at de, der var tilbage, kunne få større fordel af erhvervet, men det er jeg ikke enig i. Skal der være en antalsbegrænsning, må den være så rummelig, at man ikke risikerer, at dette at få en beværterbevilling bliver et særligt privilegium, således som jeg før nævnte at indførselsbevillingerne har været det.

Jeg tror derimod, at det er rigtigt at give tilladelse til længere åbningstid ud fra den betragtning, at det er langt bedre at have beværtninger, der er under kontrol, end lyssky smugkroer eller måske ukontrollable natklubber.

Foreningen Bymæssige Kommuner, Amtsrådsforeningen i Danmark og De samvirkende Sognerådsforeninger har fremsat ønske om, at købstadreglerne må finde anvendelse i sognekommuner med

mindst 2 000 indbyggere, hvoraf mindst 1 500 bor i bymæssig bebyggelse. Jeg forstod, at det ærede medlem hr. Vagn Bro var lidt usikker heroverfor; det er jeg derimod ikke. Jeg synes, at det ønske, der her er fremsat, bør imødekommes, således som det også står i betænkningen, så at kommunalafstemninger ikke i fremtiden kan hindre oprettelse af et ordentligt hotel, hvor det er påkrævet.

Det ser egentlig meget tiltalende ud, at den højtærede handelsminister nu skal medvirke til at højne hotellernes standard; det skal gøres, ved at ministeren får bemyndigelse til — sådan må jeg forstå det — i givet fald at nægte benyttelse af betegnelsen hotel, hvis de af ministeren stillede krav ikke opfyldes. Jeg tror, at alle er interesseret i, at hotellerne er gode, og at hotelnavnet kun bruges til de gode hoteller; det er jeg selvfølgelig også enig i. Men jeg tror ikke, at en bemyndigelse til handelsministeren er den rigtige vej at gå til opnåelse af det tilsigtede mål. Foreløbig er min opfattelse den, at man i selve loven kan fastsætte nogle regler — de kan godt være strenge, det kan man jo drøfte — som alle, der ønsker at benytte betegnelsen hotel, har at rette sig efter; men længere bør man vist heller ikke gå. I forvejen skal bevillingsnævnet tage stilling til beværternes kvalifikationer, men nu er det øjensynligt meningen, at handelsministeren skal tage stilling til, om en mand, der vil drive hotel og af et bevillingsnævnet er godkendt som beværter, også har tilstrækkelige kvalifikationer til hoteldrift. Jeg kan ikke rigtig overse det, men jeg har indtryk af, at man her er ved at gå lidt for vidt.

Det er vistnok rigtigt at afløse næringsbrev for gæstgivere med en bevilling som foreslået, men i denne forbindelse vil jeg røre ved det problem, om det nu også er helt rigtigt fremdeles at opretholde hele det stive bevillingssystem for de virksomheder, der serverer mad, kaffe og alkoholfri drikke. Det synes jeg er en overvejelse værd, og den socialdemokratiske ordfører, det ærede medlem hr. Axel Ivan Pedersen, strejfede også dette spørgsmål i forbindelse med sin omtale af smørrebrødsforretningerne — sådan forstod jeg den ærede ordfører. Det er et privilegium at udskænke stærke drikke, men det er næppe et privi-